

צל-אח-אל-דין חטף את המיקרופון ופנה לעבר הפיטריה המתאבכת בשמים. „אחי, בני ערבי!“ הוא צעק. „הציוני החליט במקומו!“

רה יחד בביתה של סטודנטית הודית, שהיתה בקורס של חיל-הרפואה. הם התי ווכחו והתוכחו. ולבסוף, ההתפרצות: „יש לנו זמן! הרבה, הרבה זמן! יש לנו סבלנות! לחמנו מאה שנה עד שגרשנו את הצלבנים מירושלים, ועוד מאה שנה עד שזרקנו אותם סופית לים. כמה זמן תחזיקו אתם? עוד עשר שנים? עשרים שנה? יכולתם להיות ירדנו, אבל בחרתם להיות אויבנו. ברגע שנתאחד יקיץ הקץ, אתה שומע — ברגע שנת אחד, מחר מחרתיים, או בעוד מאה שנה...“

„אתה פוחד מפניו?“ ליגלג שריהבריאות, נציג דתי שהיה שנוא על חבריו בשל עסקיו המפוקפקים.

אהוד, שקוע בזכרונותיו, לא הגיב על הנגימה העולבנית. „כן“, אמר בקול נמוך, כמעט בלחש. „אני פוחד מפניו, הוא חיית טרף, נמר. אם לא נהרוג אותו, יהרוג הוא אותנו.“

שריהבריאות השמיע צחוק של ביטחון עצמי. „וכיצד תצוד את הנמר שלך? מהו הנשק המיסטורי הזה?“

האלוף הסתכל ברמטכ"ל. הלה ניענע בראשו. הגיעה השעה לגלות. „אנו קוראים לו קמע.“

„קמע?“

„כן, ראשי תיבות. קליע-מונחה-עשר. תוצרת המפעל בבית-לחם. שיפור ניכר (המשך בעמוד 72)

אורם. השואל היה שריהאוצה, שמעון הורן.

אהוד, שישב ליד הרמטכ"ל, מסר את הפרטים. „שמו האמיתי יוסף עזמי. הוא סורי מלב, כנראה יש דם כורדי במישר פתחו. קצין מוכשר. תועמלן מצויין. משוכנע שיש לו תפקיד היסטורי לחזור על פעולותיו של צלאח אל-דין בימי מסעיה-הצלב. אצלו זה שיגעון לדבר אחד.“

שריהחנינוך, יגאל דיין, סיפק כרגיל את הפרטים ההיסטוריים: „מקרה מעניין, גם צלאח אל-דין המקורי היה כורדי, וגם שמו היה יוסוף.“

„אתה מכיר אותו?“ שאל ראשי-הממ"שלה את האלוף.

„כן, נפגשתי עימו בשעה שלמדתי ב-בית-הספר לשרותי מטה באמריקה. או היה סגן בצבא הסורי...“

התמונה רדפה את אהוד. גבר שחרר, מצח נמוך ורחב. עיניים כגחלים להטות. פנים... איך להגדיר את הפנים? היה בהם משהו פרוע, כאילו עצרו בקור-שי גל יצרים מתפרצים.

איפה היתה הפגישה? הם נודדו במיקר

תות. איי-הצלחתנו בעבר לשמור את שני מרכזי-הכוח הערביים, אזור ארם-נהריים ואזור בקעת-היאור, גורמת עתה למצב צבאי המחייב אותנו לנפץ במלחמת-בזק את אחד משני המרכזים לפני שהמרכז השני יצליח לגייס ולהפעיל את מלוא כוחו.

לצורך זה עיבד אגף המבצעים את התוכנית למיבצע „יאור“ שמטרתו לשבור את הצבא המצרי ולכבוש את אזורי-התע-שייה קאהיר-אלכסנדריה תוך שלושה שבועות, מתוך הנחה שעיראק לא תתערב תוך תקופה קצרה זו.

מיבצע זה יוכל להסתיים בתקופה הר קצרה הקבועה רק אם תינתן למטה הכללי הסמכות להשתמש בנשק הסודי העומד לרשותו.“

התזכיר כולו לא מילא אף עמוד אחד. אהוד חזר ועבר עליו בריפורף. הכל נאמר. עתה לא נותר לא לשכנע את הזקנים. חובבים חסרי תקנה. אהוד נאנח והרים את השפופרת. „אלוף דיין, נא לקשרני עם הרמטכ"ל.“

מי זה צלאח אלי דין הזה?

ישיבת הממשלה נתקיימה כרגיל, בי קומת-הקרקע של מישכן ראשי-הממ"שלה שהיה פעם ארמון הנציב הבריטי ומפקדת מפקחי

לשכנע, לא להרגיו. הוא מחק את שני המישפטים האחרונים, פתח בסעיף מחדש: „מבלי לזלזל בהישגים החשובים שהושגו על-ידי ההנהגה הפוליטית והצבאית בארבע מערכות אלה, יש לשקול בדעה צלולה את היתרונות והחסרונות שהושגו. מבחינה זו יש לקבוע בראש ובראשונה כי בניגוד למושגים צבאיים מיושנים, כיבוש שטחים והרחבת גבולות אין פירושם בכל מקרה יתרון. לא חשוב היכן הגבול, אלא מה יש מאחוריו — גודלם וכוחם של הכוחות האויבים אשר ממול.“

אהוד עבר שנית על המישפט האחרון. נדמה היה לו שאמר בו את כל אשר היה צריך להיאמר. אולם ליתר זהירות הוסיף:

„מבחינה זו, ספק אם הסיכויים האחרונים הביאו טובה לישראל. אמנם התי רחבו גבולות המדינה ונוצר מרחב-ההגנה בעל עומק, אולם הצלחות צה"ל בשדה הקרב המריצו במידה מכרעת את תהליך ההתקדמות של העולם הערבי, וגרמו לשרשרת תגובות מדיניות אשר הפכו את איחודו של העולם הערבי כולו נגדנו בעתיד הקרוב לוודאי.“

אהוד נח שעה קלה. ירושלים העתיקה היתה גטופת שמש חורפית. פה ושם דינדנו פעמוני הכנסיות הנוצריות. מראה של שלום ורוגע.

„אין בכוחה של מדינת ישראל לעמוד בעת ובעונה אחת במלחמה בשתי חזי-

